

FABRICANTUL DE ARME: — Aoleu! Simt că-mi pierd capul!

Desen de Nell Cobar

u r z i c a

ANUL IX ★ Nr. 9 (180) ★ 20 MAI 1957 ★ 16 PAGINI ★ 75 BANI

SCHIȚĂ DE AUREL FELEĂ PORTRET

Dedicată nu știu cui,
Ba îl știu, dar nu vîl spui...

Intîi a trîmbițat, ca să se știe,
Din nu știu cite surle de hirtie.
„Păzea că fac o mare cotitură
În tot ce-i artă și literatură!”

Semnînd apoi c-un teatru trei contracte,
S-a revărsat cu-o piesă-n treispe acte,
O extraordinară tragedie,
O capodoperă de fantezie,
Cu un final grozav, nemaibăzut,
Ce se desfășura la început,
În vreme ce-nceputul, genial,
Se petrecea în piesă la final;
Dar publicul, total nepriceput,
Total ingrât... total s-a abținut!...

„Dacă-i așa, renunț la tragedie!
Voi face-o cotitură în regie!”
...Iluminat, în jurul unei mese,
Cu textu-n mîini al nu știu cărei piese,
S-a așezat alături de actori,
I-a sfătuit să fie silitori
Și despiciînd chibritu-n mîi de așchii,
(Conșins c-așa a spus și Stanislavski.)
A stat cu interpreții luni la rînd,
Lîpîit de scaune și discutînd...
Cînd să fi fost aproape la vreun an,
Un glas încet, pîrînd sub-pămîntean,
A îndrăznit cu teamă și cu jenă:
„Vă rog, dar eu pe unde intru-n scenă?...”

Splendid a fost răspunsul, și concis:
„Prostii!... În Stanislavski nu e scris!”

Cu toate-acestea, marea premieră,
Prematură pentru această eră,
A fost - vox bîrfitorii - o tortură!...

„Deci pot cotti o altă cotitură!”
Și-a spus din nou... cotînd plin de minie,
Dar falnic, în cinematografie,
A scris un toarte lăudat scenariu,
A și primit întregul onorariu,
Dar cum, de ce, și-n ce țel nu se știe
(Caz unic la cinematografie.)
Turnarea filmului, mult așteptată,
- O, doamne! - nu va-ncepe niciodată...

...A scris cotînd-o iarăși, un sonet,
Pe urmă la Estradă un cuplet...
(„Ce lucru mare? Doar e constatat:
„Cuplele scrie orice agramat!”
„Deci eu, ca om subțire și de gust,
„Am să lărgesc un gen atît de-ngust!”)
...Și l-a lărgit complet, din temelie;
A demonstrat ce trebuie să fie
Umorul nou, al zilelor de mîine!...
...Dar n-a ris, vorba aia, nici un ciîne.

Și iar a scris... dar ce n-a scris, mă rog?
Libret de operetă, monolog,
Roman în cinci volume, epigramă,
Poemă, text de mambo, farsă, dramă,
Tot nimerînd mereu sărmanul bard,
Ca Eremia cu stilou-n gard;
Spre orice pisc - mîi-a spus - i-au stat în cale
Aceleași găști funeste și cabale,
Aceleași storării și lucrături,
Ce... des-cotesc atîtea cotituri!

Dar, în sfîrșit, acest artist unic,
Acest gigant crezut de totîi pitic,
Prim-inginer de suflete și oise,
FuriOS pe maldărul de manuscrise,
L-a aruncat cu furie-n sertar!

...Și-a devenit temutul cronicar.

2 „URZICA“

La unele exploatări forestiere se mai fac drumuri
podite cu lemn

Desen de Domițian

— Ce-i de făcut? Am terminat drumul și s-a isprăvit pădurea. Pînă crește pădurea iar se strică drumul.

Desen de A. Poch

— Are 18 ani? Și peste cîțiva ani ce faci?
— Divorțez și iau alta de 18 ani.

Spirică

de SADI RUDEANU

adinc in diverse obiecte intilnite in cale, in general el reușea să producă pixuri care uneori puteau fi intrebunțate și la scris.

Cu timpul, la ieșirea din schimb, Spirică a început să fie așteptat la poarta fabricii de diverse școli care formau baza consumatorilor de pixuri „Locomotiva” (acesta este numele fabricii noastre căreia Spirică i-a făcut cinstea s-o popularizeze, dind pixurilor sale această denumire).

Acolo, la poartă, Spirică primea comenzi de pixuri in una, două, și trei culori, garantind utilizarea produselor sale pentru timp de două ore, fără reparații.

De la o vreme, Spirică a început să ofere, pe lângă pixuri, și gume de șters, caiete, sugative, ascuțitori, penițe, dovedind că a învățat din experiența magazinelor universale unde clientul care vine după umbrelă trebuie să găsească și galoși. Intr-o zi, chiar, a venit la mine cu o propunere, cerindu-mi să-i fiu asociat la poartă intrucit n-are cine să dea restul, dar eu l-am sfătuit să fixeze prețuri rotunde și in felul acesta va rezolva in mod ideal problema mărunțișului.

Poate că întreprinderea lui Spirică ar fi luat un avânt de felul aceluia pe care l-a cunoscut comerțul cu piper între Spania și India in urmă cu sute de ani, dacă lui Spirică, generos cum e, nu i-ar fi venit ideea să-i trimită cadou directorului un pix, fabricație proprie, însoțit de un memoriu in care propunea desființarea secției de pistoane pentru locomotive și inlocuirea ei cu o secție de pixuri, „domeniu in care, scria Spirică, avem acum specialiști cu o mare experiență in materie”.

Din ziua aceea, după o ședință plenară foarte agitată in care Spirică a jucat rolul principal, n-au mai apărut la poarta fabricii noastre drăgălași și gălăgioși clienți ai lui Spirică care dăduseră, pină atunci, un aspect atât de pitoresc străzii pe care e situată fabrica. In ce-l privește pe Spirică, a rămas cu un lic: de cite ori termină de strunjit un fragment de piston pentru locomotive, îl apasă la un cap să vadă dacă-i merge arcul.

Destinul lui Spirică, strungar in secția noastră, a fost hotărât in ziua cind omenirea a început să scrie mai ușor datorită faptului că un fenician inteligent a inventat alfabetul, ceea ce a atras după sine o dezvoltare permanentă a uneltelor de scris, care au evoluat de la pana de giscă pină la minunatele pixuri cu două, trei, patru și șase culori, existente astăzi.

La început, cind a venit la noi, nimeni nu era in stare să prevadă de dever o să fie la strungul lui Spirică, deși acesta din urmă dovedea aptitudini încă neintilnite la un strungar, prin varietatea de plese pe care reușea să le producă. Cu această ocazie ne-am putut da seama de vastele posibilități ale strungului, și am rămas uimiți in ziua cind, in timp ce lângă strungurile noastre se adunau movilițele de plese care urmau să servească la pistoanele de locomotivă, am văzut lângă strungul lui Spirică, apărind printre pistoane, și vreo cinci, șase cănițe cu toartă, și, de data asta, mai perfecționate, adică și cu capac. Unul dintre noi l-a intrebat pe Spirică ce legătură este între aceste cănițe și locomotivele pentru care noi strunjeam pistoane, la care Spirică a răspuns că aceste cănițe pot servi la locomotive, pentru ca mecanicii și fociaștii să bea apă din ele, ceea ce chiar dacă nu e in directă legătură cu pistonul, este totuși in legătură cu unul mers al locomotivei, care nu poate funcționa bine, condusă de un mecanic insetat. La observația altuia că totuși utilizarea strungului pentru asemenea produse nu este recomandabilă, Spirică n-a arătat că in această operațiune strungul nu-i servește decit ca postament, pe care cu ajutorul unui ciocan și a unor clești el confecționează cănițele, și din cind in cind mai dă drumul și la strung, pentru că, recunoaște și el, o locomotivă are totuși nevoie și de pistoane.

Intr-o bună zi am observat lângă strungul lui Spirică niște gră-măjoare de blacheuri, ceea ce dovedea că, probabil piața fiind saturată de cănițe, Spirică procedase la o reprofilare a producției, deși utflajul industrial rămăsese același: un ciocan, un clește și strungul drept postament. Introdusese in plus, in chip de perforator, un cui cu care dădea găurile, și se plîngea că in toată secția noastră nimeni n-a avut grijă să aducă un perforator automat, care l-ar fi ajutat să mărească in mod considerabil producția de găuri, partea cea mai neplăcută a operațiunilor in producția de blacheuri. Așa se face că, in timp ce noi ne socoteam norma in manșete pentru rulmenți, Spirică și-o socotea in găuri care depășeau cu mult ceea ce el producea in materie de strunjire a manșetelor pentru rulmenți.

Intr-o zi însă, i s-a atras atenția in mod serios lui Spirică asupra necesității de a-și folosi strungul in scopurile pentru care a fost fabricat, intrucit un strung utilizat ca postament este exact ca un strungar care face blacheuri, or, in aceste condiții există două soluții: ori dai drumul strungului, ori dai drumul strungarului.

Spirică a meditat îndelung asupra invitației de a folosi strungul la întreaga lui capacitate și cu acest prilej și-a descoperit adevărata vocație pentru care fusese născut: pixul!

Din ziua aceea strungul lui Spirică a pornit să tale cu sete in barele de oțel din care, in timp ce noi scoteam zilnic tot felul de plese de mașini, fără nici un pix, el scotea două, trei plese și tot felul de pixuri.

Incepînd de la pixul cu o singură culoare, Spirică a ajuns curînd la pixul cu trei culori și a trimis la un ziar o notă, cerînd să se lichideze de urgență cu lipsa de mine de creion din librării, semnîndu și scrisoarea „Un grup de elevi și studenți”.

E drept că la început pixurile lui Spirică erau oarecum asemănătoare cu niște bucăți de țevă, și că de cele mai multe ori, dacă apăsa pe arc, in partea de sus, țigneau pe partea de jos toate minele grămadă, dar, după o serie de experiențe, Spirică s-a perfecționat, și, ce-i drept, dacă se mai intimpla citeodată ca, apăsînd pe arc, pixul să pornească săgeată din mina posesorului și să se infigă

PUNCTE DE VEDERE

Desen de Fred Ghenădescu

Copii talentați

de ION ATANASIU-ATLAS

Nu l-am mai văzut de vreo două săptămîni. Pe prietenul meu, actorul. Și doar un actor nu e o umbrelă pe care s-o uiti în tramvai, și nici o sută de lei pe care să și-o șterpelească cineva din buzunar la inghesuală. De aceea eram neliniștit.

Să știți că-i bolnav, mi-am spus. Și m-am neliniștit și mai tare. Cu atît mai mult cu cit la ultima premieră avusese succes... Ce păcat. Ieri însă l-am întîlnit pe stradă. Era palid și cu privirile tulburi.

- Ce-i cu tine, frate? l-am întrebat, ești bolnav? Te supără ceva?

- Da, mi-a răspuns el cu vocea sugrumată, mă supără talentul!

Nu știam dacă-l supără talentul lui sau talentul altuia și am insistat:

- Cum... talentul? Și fiindcă răspunsul lui mi se păruse cam... suspect, l-am luat de braț și l-am tras într-un loc mai puțin frecventat.

- Uite, dragul meu a început să mi se spovedească el, mie mi-s dragi copiii. Dintotdeauna mi-au fost dragi. De la o vreme însă... (aici prietenul meu se oprî din vorbă și scoase un oftat greu din rărunchi, apoi reluă)... de la o vreme însă cînd văd un copil imi vine să-l mînînc de viu!

Știam că de obicei unii oameni mai expansivi se exprimă am în felul ăsta cînd e vorba de copii: „Mîncă-l ar tătîcu!” sau „Mîncă-l ar nenea, ce deștept e!” Văzînd însă căutătura fioroasă a prietenului meu actorul, mi-am dat seama că intențiile lui sînt mult mai canibalice. Și, deși nu eram direct vizat, m-am dat un pas înapoi.

- Nu pricep... de ce... izbutii totuși să îngăim după eforturi îndelungate.

- Nu pricepi de ce? se încruntă el deodată la mine. Fiindcă au talent. Toți au talent. Și toți trebuie să fie ascultați, aplaudați și îndrumați. Așa vor mamele respective! Ah, dacăș putea, i-aș strînge de gît!

În clipa aceea mă felicitam din toată inima că nu sînt nici copil, nici mama respectivă. Ca să-l mai calmiez, am încercat să schitez un zîmbet, dar n-am izbutit decît să-i rînjesc.

- Sigur, tu te strîmbi, se repezi el plin de furie. Tîe ce-ți pasă? Dacăș fi și eu contabil...

- Nu văd de ce mă învidiezi... am oftat eu cu gîndul la ultimul control de la minister.

- Pentru că la tine nu vine nici o mamă să te convingă că Gigel sau Ionel știe contabilitate normată. Nimeni nu-ți cere să-l ajuți ca odrasla să se poată dedica frumoasei cariere de contabil! Pe cînd la mine vin. Mulți. Toți. Toate mamele. Toate rudele. Toate cunoștințele. Și rudele cunoștințelor. Și cunoștințele rudelor. Toți au copii. Și toți sînt talentați! Apoi, cu un zîmbet cald și cu lacrimi în ochi, adăugă: Visez să întîlnesc și eu un copil. Un copil bun. Să bată toba și să sufle în trompetă cit e ziua de mare. Să spargă toate geamurile. Să tragă toate pisicile de coadă. Să-mi toarne dulceață în pantofi. Dar să n-aibă talent. Asta visez!

- Exagerezi... am încercat eu să-l îmbunesc.

- Exagerez? Mi-a răspuns el cu un zîmbet plin de amărăciune, eu exagerez? Dacăi ști... Nu ies din casă, nu primesc vizite, nu mă duc nicăieri... Nu mă mai bărbieresc la frizer pentru că frizerul are un băiat care, bineînțeles, e plin de talent... Nu mai fumez, pentru că tutungul meu are o fetiță... foarte talentată!... Lăptăreasa nu mai imi dă pe datorie, pentru că nu vreau să mă ocup de talentul copiilor ei... Toți vecinii din bloc imi întorc spatele... Responsabilul de la centrul de piine imi dă numai piine veche... Măcelarul, vînzătorii de la Alimentara din colț, sifonarul... în sfîrșit, toată lumea mă disprețuiește și mă ocolește. Și asta numai pentru că au copii talentați și eu nu recunosc. Acum și nevastă-mea...

- Ce-i cu nevastă-ta?

- Vrea să mă lase!

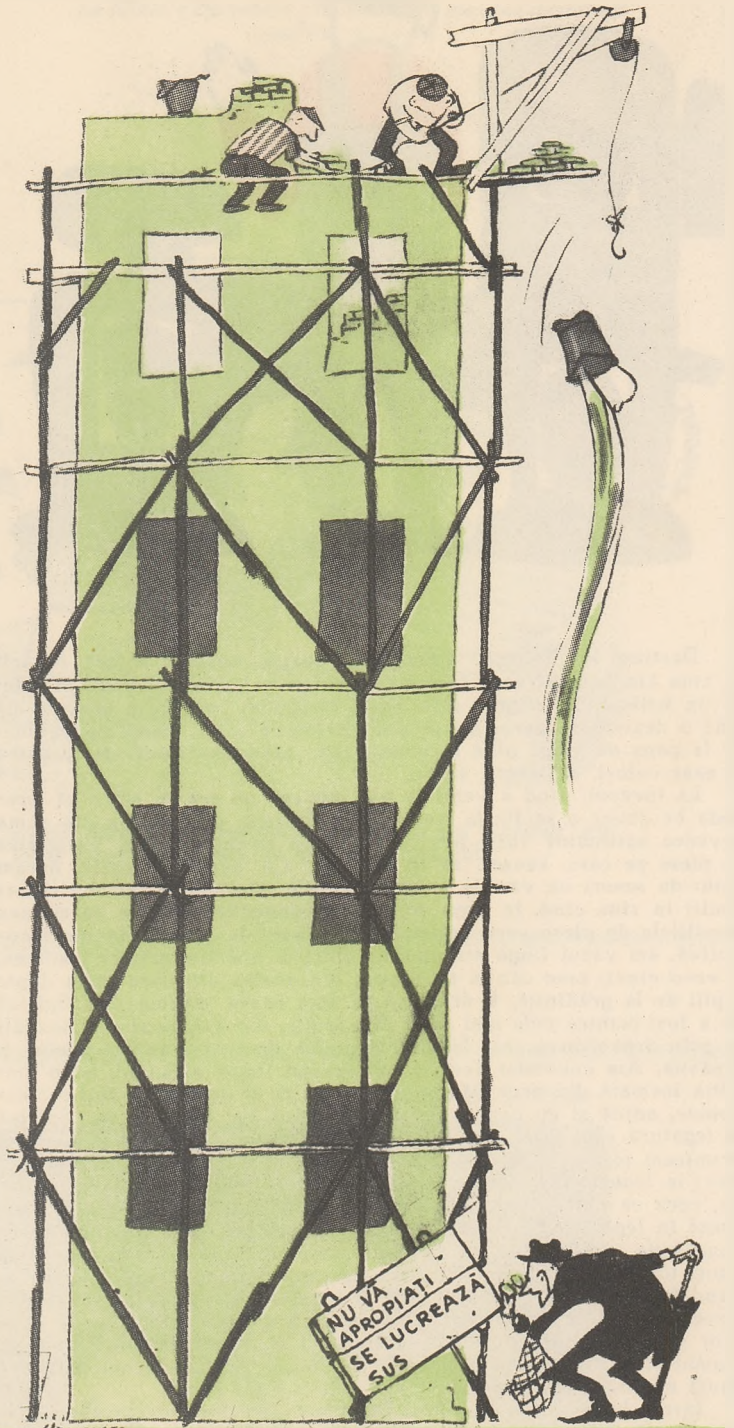
- De ce? Nu cumva are și ea un copil talentat de care tu n-aveai habar? am sărit eu surprins.

- Ea nu, dar șefa ei de la birou are... Și cum eu nu vreau să mă ocup... Acum imi caut un transfer. La un serviciu în care șeful sau șefa să n-aibă copii. Altminteri mă lasă. Ce mă fac însă cu soră-mea, că de la ea nu pot să mă transfer. Pînă acum eram liniștit. Știam că s-a opus din răspuțeri cînd a fost să mă fac actor. Zicea că nu-i o meserie serioasă! Dînspre partea asta deci n-aveam nici o grijă. Azi însă mi-a făcut o vizită...

- Are și ea un copil?!

- Și încă ce copil! Plin de talent. Chiar soră-mea recunoaște. „Dacă l-ai auzi cum face, ca găina, ca rața, ca trenul, ca avionul... a început ea să-mi recomande de cum a intrat, zău că te-ai minuna!” Și ca să mă convingă a adăugat: „Ce vrei, are cu cine semăna”. Nu degeaba e nepotu lui unchiu-su! E plin de talent. Duminică am fost în vizită la Victor, și dacăi ști cum ne-a distrat.

La unele construcții nu se iau destule măsuri de prevenire a accidentelor

Desen de E. Arno

Ce-am mai ris cu toții! Și ceilalți copii au spus poezii. Da' ca ei nimeni. Cînd a făcut ca avionul, jurai că-i Mircea Crișan. Chiar vorbeam cu Mișu... (ăsta e cumnatu-meu!) să vii într-o zi la noi să-l ascuți și tu pe Puiu. Să vezi ce talentat e. Știi că eu nu-s ca celelalte mame care cred despre copiii lor că-s grozavi. Știi că eu sînt obiectivă... Dar poate puși și tu o vorbă la Radio, că acum ești și tu cineva. Am citit cronică din ziar...

- Mai departe, dragă prietene, nu știu ce s-a întîmplat fiindcă am fugit, imi spuse disperat actorul. Am fugit pe străzi. Să mă liniștesc. Să nu mai văd pe nimeni. Nici mame obiective care nu sînt ca celelalte mame, nici copii care să-l concureze pe Crișan. Uite, dacă nu știam că ești burlac și că n-ai copii nu mă oream să stau de vorbă cu tine. Așa însă am găsit și eu pe cineva căruia să-i spun și eu oful.

- Te-nțeleg, dragul meu, am încercat eu să-l consolez, te-nțeleg perfect. Știu că sînt nenumărați acești oameni inconștienți care cred despre odraslele lor că sînt foarte talentate, și în realitate nu e nimic de capul lor. Dacă ai cunoaște-o însă pe nepoțica mea, ai vedea că mai sînt și alții de copii. N-are decît șapte anșori, dar n-ai idee ce talentată e. Știi, chiar voiam să te rog...

În clipa aceea, prietenul meu, actorul, a scos un urlet înfrorător și a fugit. Ce om ciudat! Eu cred că nu-i în toate mințile. L-a înnebunit probabil succesul. Să sperăm că o să-l treacă!

Lacrimile

Premiera tragediei „Fatalitatea unui des-
tin” a fost un triumf! La un moment dat
toată lumea plîngea. Plîngea actorul Ics
pe scenă, plîngeau și spectatorii în sală,
plîngea chiar autorul Dubluve, în loja di-
rectorială. Și cum să nu plîngă dacă...

Dar să-ți lăsăm pe tot! Să-și exprime
emoția.

ACTORUL ICS: Dumnezeu! Cizmele astea
m-au nenorocit! O să plec olog de pe scenă!
Și asta numai pentru că directorul vrea să
facă economii. Auzi dumneata! Să port ciz-
mele din „Cotoiul încălțat” când eu am un
picior cu cel puțin două numere mai mare
decît cel mai uriaș motan din Univers! Și
prostita asta în care joc mă scoate din sărite.
Blestematul de autor! Putea cel puțin să in-
troducă acțiunea în vremea romanilor, că
tot n-avea ce să-și mai strice. În schimb
eu aș fi purtat sandale romane. Ah, sandale!
Și cînd mă gîndesc că acum urmează scena
în care trebuie să urlu către fiica mea vi-
tregă: „Pleacă din casa mea nepătată” și să
izbesc de trei ori cu piciorul în podea...

Oh, mă ustură bătătura de mi dau la
crimile!

O SPECTATOARE (din rîndul trei): Thiț,
ce căldură! Și mă plictisește îngrozitor ineptia
asta! Auzi! Cinci acte are! Și abia e la actul
doi. Dacă nu-mi dădea Georgică invitația
lui nu veneam să mă fi picat cu luminarea.
Și prost mai joacă astăzi Ics. Ulte-l cum
rage de parcă l-ar strînge pantofii. Să te pră-
pădești de ris nu alta. Na! Că a început să
mi se topească rimelul de pe gene. Asta n-am
să ți-o iert, Vasileasco. Să-mi plasezi tu mie
rimelul ăsta infect. Mi-ai luat și de trei ori
cit e pe piață. Cică-i din „pachet”. Uf! Mi-a
intrat în ochi și ustură, ustură de mi-au
dat lacrimile. Lasă, Vasileasco...

UN TINĂR (de la balcon, banca I): Dacă
nu-l cotogenesc eu pe responsabilul cultural
înseamnă că nu fac nici două parale. Va să
zică de aia l-am ales, ca dumnealul să meargă
în fiecare săptămînă la operă cu logodnica și
mie să-mi bage bilete la spanacul ăsta. Să mă
ia dracu dacă înțeleg ceva. Or fi unii căro-
ra le place. Ca aia de jos, din rîndul trei, care
stă cu batista la ochi și se smiorcăte... Ulte-a-l
naibii! Dacă mă uit fără să clipesc la reflec-
tor și pe urmă închid ochii, ce mai cer-
culețe de toate culorile văd, la să mai fac o
dată! Strașnice cerculețe! Dar mă tem că o
să-mi stric ochii. Na, că mi-au dat lacrimile!
La pauză o șterg...

CRONICARUL DRAMATIC YGREC (în
loja din fundul sălii): Cum naiba i-au pus
piesa asta lui Dubluve! O asemenea prostie
n-am mai văzut de la ultima lui comedie. O
fi avînd el pe cineva, nu se poate. Să flu-
atent cum scriu cronica. Prea l se joacă ușor
tot ce zgîrie pe hirtie. Ia să văd cine mai
e prin sală. A, dar moșneguțul acela cu bar-
bișon, din banca întâi, n-o fi Ka, de la Arte?
Să știți că el e! Aș da-un an din viață să-
știu părerea despre piesă. Păcat că nu pot
să-l disting figura. Nu mai văd prea deslușit.
O să mă duc la un oculist să-mi dea ochelari.
Nu, nu pot să disting în întuneric. Ulte
că mi-au dat lacrimile.

AUTORUL DUBLUVE (în loja directoria-
lă): De data asta am pleznit-o! Ce succes! Ia te
uită. Plînge Ics pe scenă! Plînge fetița aceea
sensibilă din rîndul trei! Ulte-l și pe tinărul
din balcon cum își șterge lacrimile! Bravul
nostru tineret! Doamne, mulți erau trecuți
văd ochii?! Cronicarul I grec, din lojă, cu
batista la ochi? De data asta nu mai e nici
o îndoaială. Am biruit! Cit o fi Premiul de
Stat clasa I?... Ulte că plîng ca un copil de
feticere.

RADU STĂNESCU

De import

de P. IONAȘCU

Tot plîmbîndu-se pe stradă
Jorj și Mary au intrat
încălziți de promenadă
într-un restaurant de stat.

Instalați frumos în sală
Jorj a prins a porunci
cu o voce cam nazală:
- „Două halbe, mon ami!”

Băutura gulerată,
spumega pe masa tor,
cînd a apărut deodată
dintr-un colț un vînzător.

- „Avem așe și bricege
avem brice de import!”
Jorj al nostru se-ntelege
a sărit ca un resort.

- „Zici că-s de import, amice?”
- „Da, cucoane, nu vă mint.
Am și ace, am și brice
și bricege de argint.”

- „Ia să ne uităm la ele.
Mary, vezi ce briceag fin!
Ce oțel și ce plasele!
Se cunoaște că-i străin!

E nemțesc pe cit se pare,
Cit mă costă?”

- „Să trăiți,
dacă dați două sutare,
zău, nici oama n-o plătiți!”

Jorj îl cumpără în grabă
chilipirul este rar...
Negustorul, om de treabă,
pune banii-n buzunar.

Peste-o clipă, lîngă masă,
mai apare-un ambulant:

- „Avem stote de mătase
din Parisul elegant!”

Mary, ca electrizată,
sare de la locul ei:

- „Jorj, îl faut acheter, îndată!”
- „Bien, ma chère. Cîți metri?”
- „Trei!”

Ce model, ce lucru, dragă.
Lă „Romarta” n-o găsești
de-ai umbra o viață-ntreagă...
- „Ei, mătăsuri tranșuzești!...”

- „Cît e metrul?”
- „De, cucoană,
cu trei sute nu-i plătit!”
Zice Jorj în gînd: Pomană!
- „Dă-mi trei metri, că-s grabit!”

După cîteva clipite
o-ine-o față cit un pat:
- „Hal cu-alunele prăjite,
hai cu-americană, hai!”

- „Dă-ne două-trei pahare!
Merg la bere, nu-i așa?”
- „Hal cu-alunele cu sare,
Marfă din America!”

Dar a doua zi - stupoare:
la briceag privind atent
Jorj citi, ca o sfidare,
marca: „București patent”.

Mary într-o prăvălie
își văzu mătasea ei:
„Fabrica I. Pintilie,
prețul: saptezeci de lei!”

Amîndoi, gîndînd cu rost,
au conchis, fără tașoane:
- „Doar alunele au fost
după nume... - americane.”

Unui umorist

Ca să scapi de-ncurcătură
Al putea ca să-ți propui,
Să te duci să faci o cură
La „Gura Humorului”...

Unui bețiv

Cine bea - doamne ferește -
Bea cit bea și se trezește...
Numai el întotdeauna
Se trezește... bînd într-una...

Examenelor din trecut

Intră-n facultate azi prin străduințe
Candidatul care are cunoștințe;
...Nu de multă vreme, mulți erau trecuți
Nu prin cunoștințe, ci prin... cunoscuți.

La proces: cochetație

O întreabă ea să spună
Cîți ani are, procurorul.
- „Dumneavoastră cîți imi dați?...”
- „Nu dau eu, judecătorul”...

Unui „bulevardist”

Toată ziua fără treabă
Stă la film! Ce imprudentă;
Dacă stă la „Vagabondul”
Stă la schimb... de experiență...

Popescu Mircea

EPIGRAMA

Epitaf unui ospătar

Cînd moartea l-a chemat, în fine,
Ca de-obicei a spus doar: „Vine!”
Și-nțita dată pe pămînt
A fost și el om de cuvînt.

V. D. Popa

Unora din sectorul alimentar

De ce mă rog s-au îmbrăcat
Unii din sectorul-alimentar
Ca și chirurgii, în halat?
Să ne-opereze la cîntar!

Unui voinic...

Uitîndu-mă cit este de voinic
Mă chinuie această întrebare:
„Ce-i trebuie un corp atît de mare
Cînd sufletul lui este atît de mic?”

S. Asnaș

La unele ghișee

Stai un ceas la rînd! Răspunsul:
- „Vino luni”... De-atunci oftînd
Vii mereu; sau, cum s-ar spune,
La ghișeu oii... „luni” la rînd...

Unui șperțar

Plouă afară ne-ncetat.
Ploaia înainte-i zice,
Și, cu toate că-i plouat,
El așteaptă ca să... pice.

SCHINGUIITORII

DE IERI ȘI DE AZI

Opinia publică franceză e răscolită în ultima vreme de numeroasele mărturii revelatoare ale foștilor combatanți, ale diferiților ziariști, de toate nuanțele, cu privire la crimele și sălbăticiile comise de trupele și administrația colonială în Algeria. Unul din documentele cele mai comentate în momentul de față este cartea lui P. H. Simon, ofițer de rezervă, istoric, care nu e cituși de puțin un antimilitarist sau un om de stînga, și care a publicat, sub titlul „Impotriva torturii” o culegere de fapte impresionante în legătură cu teroarea din Algeria. Iată o mostră din seria de samavolnici și bestialități relatate de P. H. Simon (e vorba de declarația unei notabilități din provincia Constantine):

„Arestat de către armată, am fost condus imediat la C... Simbătă la ora 10 a început interogatoriul în prezența unui colonel, a unui maior și a doi căpitani. Acest interogatoriu, care avea să dureze 57 de ore, era condus mai ales de către un maior. În cursul interogatoriului, am avut de îndurat următoarele cruzimi:

- 1) Curent electric la degete și la ureche,
- 2) Bătăle,
- 3) Lovituri de cravașă la tălpi și la părțile sexuale,
- 4) Curent electric la părțile sexuale (de notat că electricitatea era produsă de un magnetou pe care-l acționa un căpitan).“

Cartea lui Simon nu e însă singura mărturie. Ziaristul Servan-Schreiber de la săptămînalul radical „L'Express”, întors de curînd din Algeria unde a fost mobilizat timp de opt luni a început să publice o serie de reportaje sub titlul „Locotenent în Algeria”, dezvăluind de asemenea o mulțime de fărădelegi. Nenumărate scrisori, depoziții, reportaje din presă, se adaugă acestor culegeri de fapte. Agenția „France Presse” relatează, de pildă, că de curînd au fost aduși în fața tribunalului din Sidi-Bel-Abbes 49 de musulmani algerieni. Numărul inițial al inculpaților fusese însă de 57. Dintre cei opt absenți, trei reușiseră să fugă iar „cinci muriseră în cursul instrucției”. O mare indignare a stîrnit moartea cunoscutului avocat algerian, maestrul Ali Boumendjel, care „interogată de parașutiști, „s-a sinucis” aruncîndu-se de la

etajul șase. Tot așa „s-a sinucis”, puțin înainte, Larbi Ben M'hidi, unul din conducătorii mișcării de eliberare, deși se afla... legat de mîini și de picioare în celula închisorii.

Opinia publică a Franței a răspuns cu un val de indignare acestor triste și compromițătoare revelații. Profesorul Capitant, de la Facultatea de drept, și-a suspendat cursurile, scriitorul Vercors a restituit „Legiunea de onoare”, generalul de Bollardière a renunțat la postul de comandant în regiunea Atlas etc. etc. Adunarea Națională a trebuit să-l cheme pe ministrul de justiție Mitterand pentru a da explicații. Ministrul a fost nevoit să recunoască mare parte din sălbăticiile și ilegalitățile comise.

Guvernul socialist al domnului Mollet răspunde însă indignării obștești în felul său. Ultimele cifre din Algeria arată: 300 000 de morți, 125 000 aruncați în închisori. Ziarul „l'Humanité”, care anunța sosirea la Marsilia a 120 de sicrie conținînd trupurile tinerilor soldați francezi căzuți, a fost confiscat. Alt număr, care dădea la iveală primele atrocități aflate, a fost de asemenea confiscat. Recent, ura guvernărilor socialiste împotriva Partidului Comunist a căpătat o formă de o violență semnificativă: ziarul „Le Populaire”, organul socialistilor, a cerut, nici mai mult nici mai puțin, interzicerea Partidului Comunist!

Cam în același timp, presa franceză făcea cunoscut că, în urma puterțicel opoziții a opiniei publice occidentale, generalul hitlerist Speidel ar fi decis să demisioneze din postul recent obținut, de comandant NATO pentru Europa Centrală. A fost cineva însă care s-a opus categoric acestei demisii și care s-a angajat să-l susțină pe Speidel din răspuțeri. Acest „cineva” este ministrul de război al guvernului socialist al d-lui Guy Mollet, Bourges-Maunoury.

Între mișcăvile din Algeria, manevrele pentru interzicerea Partidului Comunist și susținerea generoasă, confraternă, a hitleristului Speidel, este fără îndoială o strînsă legătură, care spune multe cu privire la orientarea actuală a guvernului Guy Mollet.

Ziarul „Le Monde” poate să scrie deci, pe bună dreptate, aceste rînduri: „de acum înainte, Francezii trebuie să știe că ei nu mai au dreptul de a condamna, în același termen ca acum zece ani, pe distrugătorii Orașour-ului și pe schinguiitorii Gestapoului.”

Pentru că într-adevăr, în momentul de față, există și în Algeria, Orașour-uri și schinguiitori în plină activitate.

D. G.

IN LUMINA

Colonel „independenți”

După cum se știe, în ultima vreme, tînăra republică Indonezia e zguduită de comploturile separatiste ale unor cercuri militare, ale căror inspiratori se află însă în afara hotarelor țării. Astfel, în Sumatra s-au proclamat independenți de guvernul central, colonelul Simbolon și colonelul Hussein (care nu sînt însă de loc independenți față de trusturile petrolifere americane Standard-Oil și Caltex!).

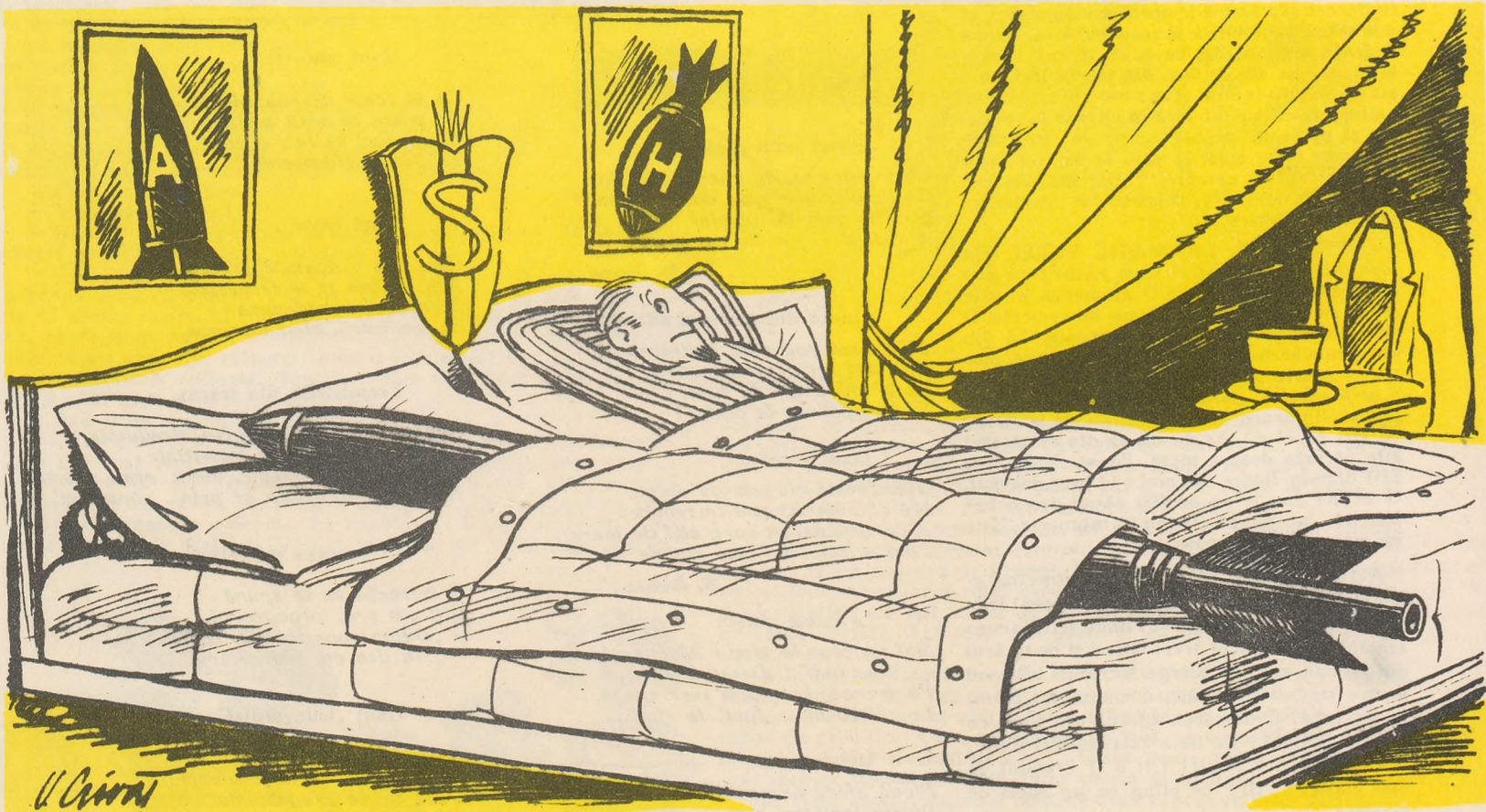
În Borneo s-a proclamat independent locotenent-colonelul Basry, în Celebes colonelul Lahade, în Java colonelul Lubis etc.

Firește, aceste rebeliuni n-au nici un sprijin în masele populare (unele au și fost lichidate), ele nu se bizuie decît pe răzlețele bande teroriste Dar-ul-Islam, alimentate și înarmate pe calea aerului de foștii stăpîni ai țării, colonialiștii olandezi și de actualii amatori de „viduri” din Wall-Street. Poporul indonezian, unit în jurul președintelui Sukarno și al celor două mari partide Național și Comunist, respinge încercările colonelilor colonialismului de destrămarea a statului indonezian.

Sînt toate semnele, așadar, că după eșecul „generalilor” din Orientul Apropiat (vezi Glubb-Pașa, Templer etc.) nici noua variantă „colonialistă” a colonialiștilor nu va avea mai mult succes.

Lăsați automobilii să moară!

După cum relatează „Voix Ouvrière”, un deputat conservator elvețian a propus interzicerea curselor de automobile pe circuit închis, dat fiind numărul mare de accidente care se produc cu prilejul acestor întreceri sportive. Această propunere a întîmpinat o vie opoziție, în presa elvețiană, din partea diferitelor cercuri interesate. Între numeroasele puncte de vedere expuse

— Ce vis frumos, iubito! Se făcea că erai numai a mea!

Desen de V. Crivăt

FAPTELE

cest sens, cel mai interesant e desigur al d-lui Barambon, președintele Comitetului porturilor din Geneva.

Îră îndoielă, recunoaște d. Barambon, ploștii urse automobilistice întâmpină riscuri mari. Există și alte lucruri care primejdiesc oamenilor: războaiele, de pildă; ați cîțit și de-aia că s-a hotărît suprimarea războaielor.

Iar dacă nu e cine știe ce logică în acest nămeț, nu se poate spune că d. Barambon sînt de bun simț...

Oricine poate slăbi!

...fine, s-a rezolvat problema curelor de slăbire. Cine vrea să slăbească are de-acum încolo o demință o metodă simplă și eficace. S-a inventat cu încercările chinulțoare și infructuoase cu regimul de lămâie, banane sau carne, cu regimul de lecturi, conferințe, gimnastică, cu tratamentele psihologice etc. etc. Reverendul Charlie W. Shedd, fîrește din America, a elaborat o metodă comodă, ieftină și ușoară. „Rugați-vă ca să slăbiți” se cheamă această metodă, reverendul a pierdut greutatea de 50 de kilograme în numai două săptămîni. Căci, după fiecare închinare, se ia o rugăciune înainte de masă; apoi rușine după fiecare îmbucătură. Asta e tot! Cînd această metodă, reverendul a pierdut greutatea de 50 de kilograme (ușor de închipuit cît cîntărea înșelul lăptos al Spiritului Ingentosului preot) și a rămas în greutatea de 50 de kilograme lepădate au însă și ele cașta lor: ele sînt, ne asigură pastorul, urmele păcatelor noastre! Iată, deci, două metode dintr-o lovitură: metoda îți asigură obținerea siluetei și anularea păcatelor. E groaznic de gîndești că, de pildă, celebrul halterofil american, supranumit „macaraua”, un compatriot al reverendului Shedd, cîntărește peste 150 kilograme, susținînd așadar pe scheletul și pe înșelul său aproape 100 kg de păcate! „Rugați-vă ca să slăbiți”, recomandă pastorul Charlie W. Shedd.

...ă un sînt pe care nu-l vor urma, desigur, și milioane de șomeri ai Statelor Unite, după toate probabilitățile, sînt cu totul lipsiți de păcate!

„Agricultură tropicală”

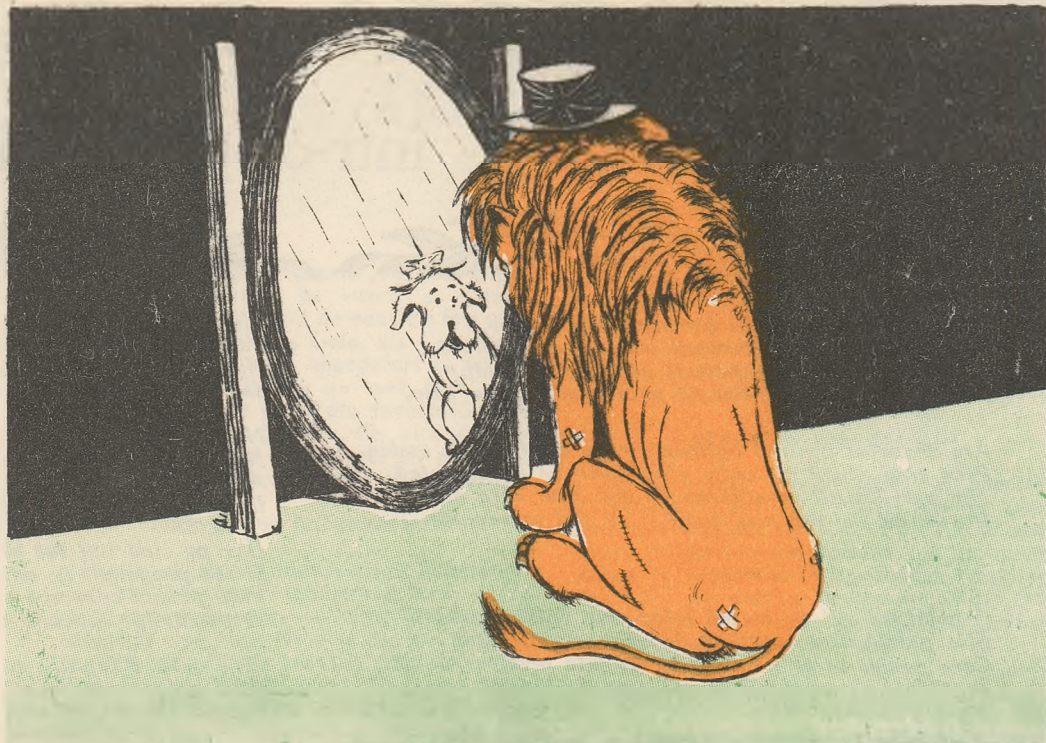
...înainte de cel de al doilea război mondial, Germania exista o „Școală pentru studii coloniale”, exprimînd tendințele regimului hitlerist de a redobîndi coloniile pierdute. Firește, aceasta cu pricina a pierit odată cu regimul care a dat naștere.

...ă însă că, în zilele noastre, în Germania există încă ideea defunctă a lui Hitler este clară, după cum ne informează l'Humanité prin intermediul unei firme. Într-adevăr, la începutul acestui an, s-a anunțat reînființarea fostei „Școli pentru studii coloniale” la începutul acestui an. Ea se numește însă, discret și nevinovat, „Institutul german pentru agricultura tropicală”!

...înd seama că pe întinsul Germaniei nu se cultivă nicăieri ceva ce ar putea să se numească o agricultură tropicală și că Germania are de multă vreme coloniile nici în Africa și nici în alte părți, e lesne de înțeles că bate „Institutul” cu pricina!...

...m s-ar zice, „vrabia mîlai visează!”

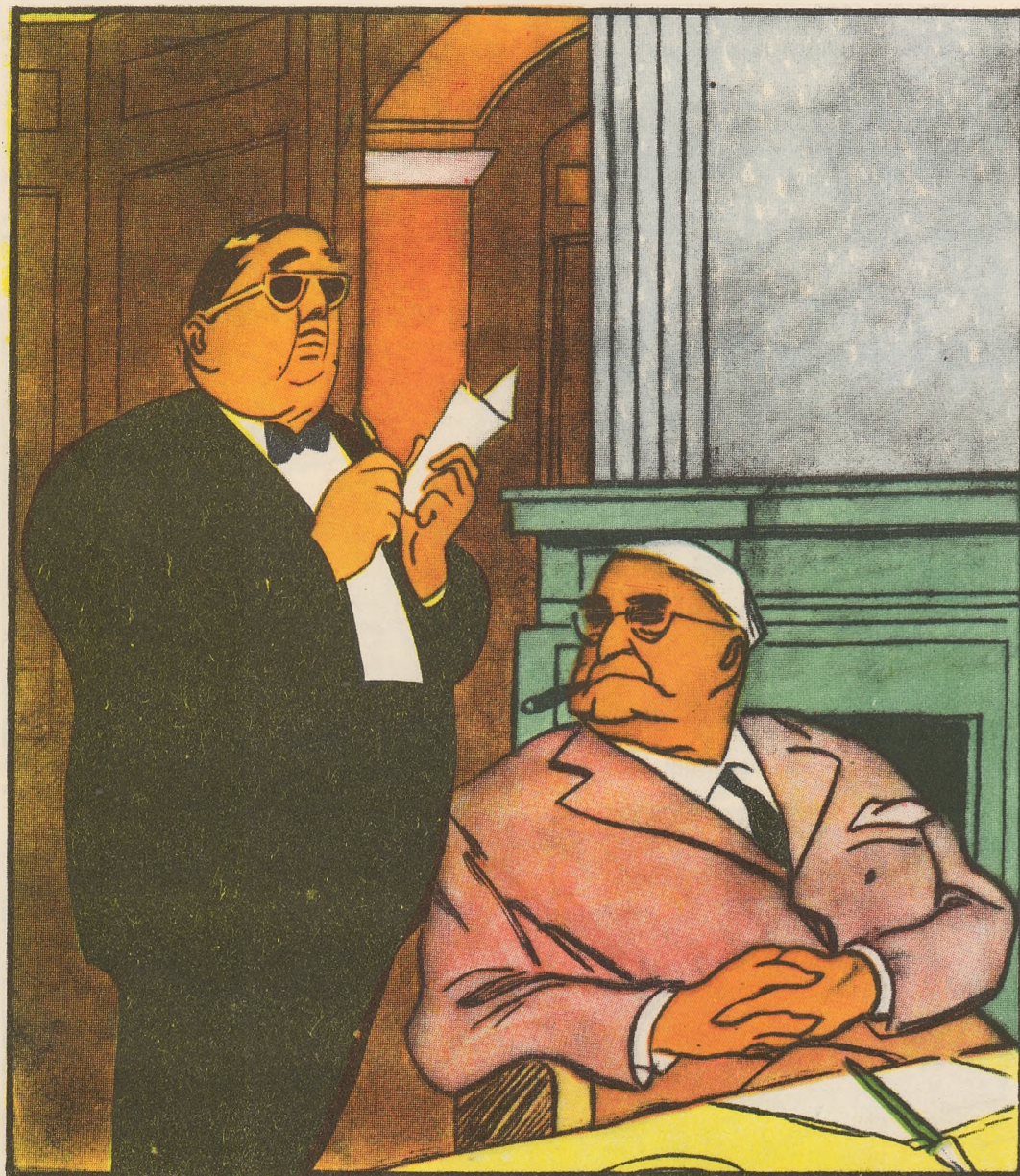
ION CĂLIMARĂ

IN OGLINDA ORIENTULUI APROPIAT

Desen de V. Vasiliu

Colonzatorii inspiră cele mai agresive cercuri din Israel la o nouă agresiune împotriva Egiptului

— Preveniți Israelul: dacă va mai îndrăzni o dată să atace Egiptul, noi o să-l mai susținem încă o dată!

Desen de Boris Leo (din „Krokodil”)

Toamna într-o primăvară

Fiindcă pe ogorul feții Cronos, neîndurător,
A brăzdat cu plugul vremii paranteze și polute
Iar pe cap mi-a pus perucă argintie de senior
Cum era la modă-n Franța prin o mie șapte sute,

Am desprins din cut oglinda și-am zărlit-o pe podea.
Până când să-mi tot arate chip uscat ca de mumie?
Sînt mai liniștit de-atuncea; e mai bine fără ea,
Pot să-mi fac din nou iluzii și să cad în reerie.

.....

A=noiāt un pui de muscă între cele două geamuri
Și-a privit sfios caisul de la mine din grădină
Cea a pornit să se gătească și își țese printre ramuri
Dinză oie de verdeață și marama de lumină.

Am simțit în auricul o șoptirlă ce se zbate,
Am simțit o furnicare în tot trupul amorțit
Apoi un aflux de sînge în artere sclerozate
Și, ca Faust din legendă, iată-mă întinerit.

.....

Am intrat în parc: e soare, e frumos, e cald, e bine,
Tinerete care zburdă contopită-n amalgam:
„El” și „ea” formînd pereche: alți eroi și eroine
Pentru neschimbata piesă de la Eva și Adam.

Doi e punctul de plecare pentru orice simbioză,
Doi e primul rost al vieții pentru orice muritor,
Doi înseamnă poezie și un minim pentru proză
Cum înseamnă și prezentul proiectat în oîtor.

Fluturi, cîte doi alături, peste pajisti zboară-n voie,
Păsărelele pe ramuri concertează în duet
Numai eu pe-un colț de bancă stau ca Robinson Crusoe
Sau la fel ca muezinul într-un oîrf de minaret.

Nimeni nu mă bagă-n seamă; nici o zină, nici o jună
N-a rămas impresionată după cum aș fi dorit.
A=nceput să se=nsereze: cu luceatăr=mpreună
Însăși luna, sus pe boltă la plîmbare a pornit.

Dar pe cînd îmi fac bilanțul spulberatelor sperante
Și mă pregătesc în mine pe vecie să le=ngrop,
Vine pronia cerească cu schimbate circumstanțe
Și pornirilor funebre pe moment le pune stop!

Cine oare e făptura ce mi-a apărut în tașă
Cînd păienjenisul serii a cuprins întregul parc?
E cumva întruchiparea idealului în piață?
E cumva și ea oictima cupidonului arc?

Se îndreaptă către mine, mlădioasă și sprințară.
Îi zîmbesc. Ea îmi zîmbește. Să-i vorbesc? Și ce să-i spun?
Sînt în mine tumultuoase clocotiri de Niagară...
Dar frumoasa mă întrebă: „Cît e ceasul? Sînteti bun?”

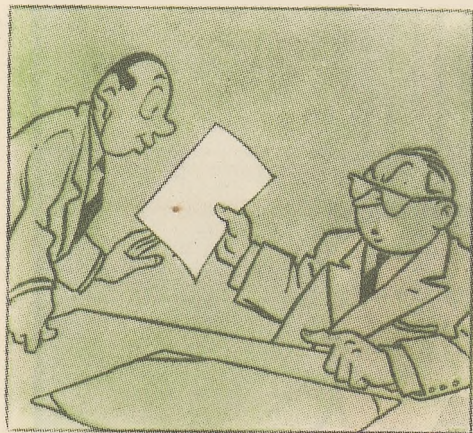
Tot cu zîmbetul pe buze mulțumește, apoi curmă
Firul otulului de aur. A făcut intii un salt
Apoi altul... încă unul... fuge glonț lăsînd în urmă
O statuie, încă oie, pe alea de asfalt.

.....

A trecut o săptămînă de adîncă frămîntare:
Răzbunare? Resemnare? Care-i calea de urmat?
Chinul s=a sfîrșit aseară printr-o hotărîre mare:
Mi-am oîndut aseară ceasul, sancționînd pe oînotat.

O HÎRTIE IMPORTANTĂ

Desen de Rik Auerbach

— Tov. Popescu, ai grijă de hîrtia asta, e foarte importantă !...

— Ține d-ta hîrtia asta, e foarte importantă !...

— Ia-o, Gogule, și ai grijă de ea, e foarte importantă !...

— Tovarășă Lucica, ai te rog grijă de hîrtia asta. e tare importantă !...

— Eu plec, te rog ai grijă de asta : e foarte importantă !...

— Aoleu ! Era să uit să ți-o dau tocmai pe asta... cea mai importantă !

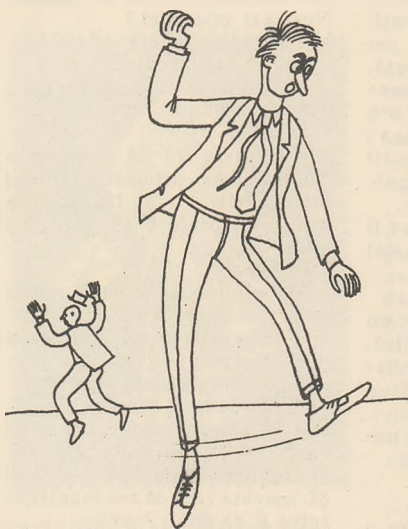

VIZITAȚI MENAJERIA NOASTRĂ!

Vă prezentăm câteva specimene rare din familia *hulyganus bucureștenis*. Persoanele care cunosc alte exemplare interesante din aceeași familie, sînt rugate a ne comunica de urgență, în vederea achiziționării.

Hulyganus dansantus

Exemplar rar, descoperit de experții noștri în salonul de dans al școlii de coregrafie din Piața Republicii, unde o manifestație

culturală urmată de dans a fost transformată, datorită lui, în bătăie cu scandal, urmată de intervenția miliției. În urma cercetărilor, experții au stabilit că exemplarul descoperit nu este un *hulyganus dansantus* veritabil ci numai un *cunoscutus clientus militiae*. Cine-l cunoaște, știe că la petreceri răspunde la numele de Nida, iar la domiciliul său din Intrarea Vasile Lascăr 5, răspunde la numele de Niculescu Virgil. În fața justiției, va răspunde de cele săvîrșite.

Gașca hulyganibus

(cunoscută sub numele de „Gașca veselă“)

Cercetările specialiștilor noștri arată că după cum lupii se adună în haia, boii se

adună în cireadă și caii se adună în herghelie, tot așa hulyganii se adună în gașcă. Dar deși nu s-a văzut o haia veselă, o cireadă sau o herghelie veselă, veselia oricărei găști

este incontestabilă. Această „veselle“ constă în a acosta cetățeni pe stradă și a iniția scandaluri. Într-o astfel de ocazie a fost prins Niculescu Anghel, zis Gelu, zis Cap Pătrat. În urma numeroaselor scandaluri și acte de hulyganism, Cap Pătrat nu mai face parte din „gașcă“. Face parte din inculpații defertii organelor de justiție. Cu alte cuvinte, Cap Pătrat s-a dat de-a dura, iar gașca veselă a avut pînă la urmă un sfîrșit trist.

Hulyganus boulevardibus

Specie răspîndită îndeosebi pe bulevardele centrale. Menajeria noastră a făcut de curînd trei valoroase achiziții din această categorie: pe Nișu Nicolae din str. Nucului nr. 22, pe Costăchel Ion din str. Dușești Pandele nr. 42 și pe Codreanu Constantin, de la aceeași adresă. Toți trei au fost surprinși în ziua de 21 februarie a. c.

în timp ce... înțepau cu ace o trecătoare, sperînd că în felul acesta o vor determina să le...dea atenție. Drept care dînsa le-a răs-puns foarte... înțepată, iar noi am socotit potrivit să... înțepăm și în „Urzica“.

Hulyganus violentus et feroceus

Hulyganus violentus, cunoscut și sub numele de Iorgulescu Simion Bogdan zis Grosu, nu e periculos în vizuina lui din str. Sapienței 148, ci mai mult atunci cînd dă tir-coale bulevardului 6 Martie. Atunci, nimfe nu-i poate sta în cale. Nici măcar trecătorii, pe care îi atacă fără nici un motiv.

Ceea ce desigur constituie un motiv pentru a se lua măsuri împotriva lui Iorgulescu.

Hulyganus scandalosus

Reprezentanți caracteristici ai speciei: Petre Viorel din str. Suzana 54 și Constantin Florea din str. Suzana 14. Acolo unde apare *hulyganus scandalosus*, totul se transformă în *scandalus hulyganosus*. Așa s-a întimplat de curînd la reuniunea din str. Academiei 3, de unde cei doi au trebuit să fie evacuați cu forța publică.

Ce-i așteaptă acum, e clar: vor ajunge *hulyganus condemnatus*.

P. LUDMILA

Desen de A. Lucaci

— Iată că am introdus și eu tehnica înaintată!

CIINELE

— Și mie nu-mi dă voie nici botul să-l vir în mincare!

— Dacă nu le-aș curăța eu, le-ar vinde așa, aline de praf!

— Aoleu, numai de nu l-ar mușca!...

Desene de Geta Brătescu

de I. PELTZ

Nae Cetățeanu, în fața unei mese goale, pare cătrănit. Clatină ușor capul și șoptește ceva, într-o răfuială cu sine însuși. Pensionar, după o viață de om risipită la un stâmbur din piață, de pe vremuri, unde s-a dovedit cel mai iscusit vânzător, n-a renunțat nici acum la muncă: e la un magazin de confecții și, de partea asta, e foarte mulțumit.

— Ce-i cu 'mneata, nea Nae? Il interpelează un amic. Imi dai voie?

Și pune mina pe un scaun.

Nae Cetățeanu face doar un semn din bărbie: mă rog, adică.

— Ce s-a întâmplat? Il stărnește celălalt. Toată mahalaua te știe om vesel...

— Eh, ce să se întâmple... necazuri!

Și tace.

Vine ospătarul.

— O halbă, nea Nae, sau o jumă' dă' roșu?

— Nimic, deocamdată, la dumneata!

Ospătarul pleacă și amicul stăruie:

— Ce-a fost, rogu-te, nu mă fierbe așa! Ceva familiar?

— Tt!

— Cu serviciu'?

— Aaași!

— Atunci? Atunci?

— Cu... raionul!

— Cu ce?

— Cu sfatul...

— Ce-i cu raionul?

— Ce să fie? Ce e, nu-mi place!

Și, fără a mai aștepta întrebarea celuilalt, vorbește:

— Avusei treabă la serviciul de pensii - adică la serviciul „prevederi sociale”. Mai fusei odată acolo: Ușa închisă. Citesc cartonul înfipt afară: „Șeful serviciului Prevederi Sociale. Audiențe miercuri și sâmbătă, între orele 11-15”. Zic: e firesc să nu fie nimeni. Azi e vineri și după ora 15! (leșisem de la magazin). Miine sint ocupat. Pe miercuri! Și viu, frate-miu, azi. Ce e azi, bădă?

— Miercuri!

— Miercuri! Bravo!... Miercuri va să zică! Vreau să flu ai dintel sau printre primii și mă înființez acolo de pe la ora 10. Dacă-ncepe la 11, e bine să flu la 10!... Imi aprind o țigară și aștept. A mai sosit unul, încă doi, încă nouă... Văz eu c-a trecut de mult ora 11 și ușa... încuiată.

— Tovărășco! cutez eu să mă adresez unei funcționare, văz aici că nu-i nimeni!

— Vezi bine, tăticule, mă în-

credințează dumneaei zimbînd. Ai ochi buni!

— Păi, de ce nu e nimeni? Nu-i azi miercuri?

— Este!

— Și-i 11 trecute!...

— Este!... Dar bilețul de pe ușă nu e bun!

— De ce?

— Ei, asta e! Că nu-i bun!

Nu se mai primesc audiențe între orele 11 și 15. Acu' se dau între orele 8 și 16! Ca să știi!

— Așaa?

Mă gîndesc o clipă și mă luminez la față.

— Tovărășco, zic, azi ce e?

— Miercuri!

— Și cite ceasuri sint?

— 12! zice.

— Păi dacă-i miercuri și dacă-i 12???... Eu sint de la 10!

Și cetățenii aștia așteaptă și ei! Și 'mneata zici că s-a modificat:

între 8 și 16!

— Înțeleg, spune funcționara. Vreți să știți de ce nu e nimeni în birou în orele de serviciu?

— Vreau!

— Ei, aflați: pentru că... lipsește sefa! Asta e!

— Lipsește?

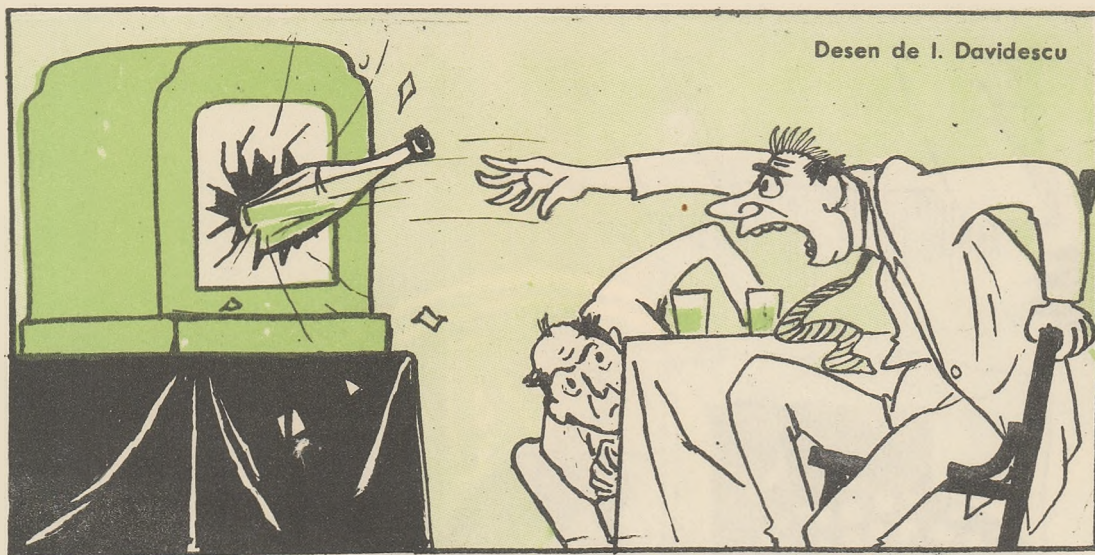
— Da, lipsește!

Am tăcut și am plecat. Eram supărat. Lăsasem serviciul, mă învoise tovarășul răspabil, și acu'!... să mai vin... cînd! Sîmbătă!... Pe drum mă întilnesc cu o veche cunoștință, o gospodină de la noi.

— Ce-a! căutat la raion? o întreb.

— Uff! face ea. Alerg după pensie. Dosarul e completat definitiv de la 12 decembrie, anul trecut. Așa mi s-a spus. De cite ori viu să mă interesez, mi se

Desen de I. Davidescu

NITĂ SCANDAL : — Huooo, arbitru l...

acea zi ocupat în tură cu distribuirea telegramelor stop și nici tovarășul șef adjunct al sectorului dol cind mă pling lui despre aceasta să nu zbiere la mine stop că atunci trimiț prezenta telegramă unde trebuie cerind să se pună acestor abuzuri ale casierilor stop și acestor maniere ale adjunctilor stop stop.

Stancu Ion
str. Turda nr. 104
București

URZICUȚO,

Îți scriu pentru a treia oară în decurs de un an despre căminul cultural din satul meu natal (satul Tătărești din comuna Ville Satu Mare, regiunea Bala Mare) a cărui construcție începută în 1953 n-a fost terminată nici pînă azi.

La primele mele două scrisori ai avut bunăvoința să-mi răspunzi cu adresele nr.10462/956 și nr. 12880/956, comunicându-mi de fiecare dată că... în urma măsurilor luate de organele competente (la care te-ai interesat) acest cămin cultural „va fi terminat în cursul acestui an” (...1956). Dar... n-a fost terminat, dragă Urzico. Ai fost, de ambele dați, îndusă în eroare.

Și-auzii acum (de aceea îți și scriu iarăși) că, interesându-te tu din nou de construcția acestui cămin, ai primit asigurări - de data aceasta - din partea tovarășului Mituț Mihai, vicepreședinte al Sfatului popular raional Satu Mare, cum că acest cămin „va fi terminat în vara acestui an” (...1957).

Iar tu poți bază pe asigurările tovarășului vicepreședinte Mituț.

Cred că faci bine. Am auzit că e om serios.

Iancu Vasile
str. I. G. Duca nr. 8
Satu Mare

Abonamentele la revista „Urzica” se primesc pînă cel mai târziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare. Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

URZICO DRAGĂ;

Spune și tu dacă are treaba asta vreo socoteală: noi, salariații secției de difuzare a presei din Turnu Severin, dorim una, iar tovarășii de la O.S.E.P. (oficiul special de expediere a presei) din București... fac alta.

Noi dorim ca, din sacii cu ziare și reviste pe care ni-i trimite O.S.E.P., să nu mai tot lipsesc numeroase exemplare, dar funcționarul de la O.S.E.P. care

fac numărătoarea și ambalarea la saci a ziarelor și revistelor nu vor să țină seama de dorința noastră.

În sectorul „abonamente” constatăm la fiecare recepționare cite 6, cite 10, cite 14 lip-suri din saci, iar în sectorul „vinzări cu bucata” s-au constatat lipsă din saci - într-o singură săptămână a unei luni - 71 de ziare și reviste: 2 exemplare din „Scintela”, 14 „România Liberă”, 44 „Scinteia Tineretului” și 11 din revista „Știință și Tehnică”.

Dar cu asemenea lipsuri la socoteală nu putem servi pe cititori în mod satisfăcător și pe abonați în mod cinstit.

Iar ceea ce funcționarul neglijenți de la O.S.E.P. numesc „lipsă la socoteală”, abonații păgubiți pot numi... nesocotință.

Ion Bejenaru
Șeful secției de
difuzare a presei
Turnu Severin

DRAGĂ URZICO,

Am făcut o călătorie cu trenul, de la Gîrleni la Buhuși, - o plăcere! (I-a plăcut și tovarășului Apetroae Vasile, președin-

tele cooperativei din Gîrleni, și tovarășului inspector Herțanu de la secția financiară Buhuși) Bineînțeles, plăcerea n-a fost în tren și în timp ce am mers. A fost în gară, pînă să obținem bilete.

Pricina: șeful stației Gîrleni, tovarășul Timofte Dumitru, ple-cînd în ajun la Bacău, în interes personal, luase cu dînsul și cheile de la dulapul cu bilete, încît tovarășul impiegat de mișcare Iordache Mihai, care în ziua aceea făcea și pe casierul, nu avea pentru clasa a doua, pe distanța Gîrleni - Buhuși - de-cît... două bilete pentru... mai multe persoane.

Noroc că, după numeroase spaime și presupuneri, a sosit în sfîrșit trenul de la Bacău, aducîndu-l pe tovarășul șef al stației, și... după alte plăceri și emoții, ajunserăm cu toții, cu bine, la casele noastre, la Buhuși.

Ba aflai că n-a trecut mult și ai primit și dumnealor (șeful stației și impiegatul) din partea forului ceferist superior, cuve-nita sancțiune „pentru neglijen-ță în serviciu”.

Așa c-au avut, pînă la urmă, și dînșii o plăcere.

Buture Irimia
str. 6 Martie nr.17
Buhuși

URZICO,

Fii te rog bună și expediază unde trebuie următoarea tele-gramă:

Subsemnatul curier telegrafic la oficiul P.T.T.R. 26 București Noi raportez respectuos înde-plinesc conștiincios serviciul meu stop și accept bucuros în plus orice sarcini profesionale și obștești stop refuz însă abuzurile birocratice stop inclusiv să-mi bage cu sila pe gît tova-rășul casier la plata salariului bilete de bal pentru ziua femeii de opt martie cînd femeia mea e bolnavă în pat și nu poate merge la bal stop iar eu fiind bărbat serios n-am ce căuta la bal cu alte femei stop fiind în

Acu, cîi preț! E cam mare, cîi drept. Dar ți-a pus cineva mina în buzunar? Nul! Ai s-o pui singur la salariu. Și nu toată mina, cîi numai atît cît să apuci 30 lei de-o găină și un leu de fiecare ou.

Tot nemulțumit? Tot! că așa-e omul nostru: cînd îi dai, îi fată vaca, și cînd îi ceri, îi moare vițelul! Umbli oamenii cu nasu-n jos! Numai Tache Guzu ride. Ride cu gura pînă la urechi. Zice:

- Eu nu dau ouă!
- Zău, mă? Și de ce? Ești tu mai cu moț sau găina a fost moțată?
- Nu dau, fraților, ai naibii să fii dacă dau.
- Mă Tăchiță, mă. Te știe lumea om disciplinat. De ce te pui contra?
- Pentru că sînt, d-aia!
- Cum vine vorba asta? Ai tu hrisov de scutire?
- Am. Să știi că am. Scrie la voi care ce ai luat?
- Scrie. Că de aia și dăm. Da' la tine nu scrie?
- Ba scrie, și d-aia nu dau.
- Te-ai sucit, frate Tache. Ia arată-ne și nouă!

Și Tache Guzu le viră oamenilor sub nas, o chitanță din care se vede că a cumpărat și el de la Gospodăria Hălăuțești... trei cocoși și un clapon!

Uite ai naibii Tăchiță, de ce nu vrea să dea ouă!

S. M. RUSU

— Ți-am spus eu că-n năhūt nu iese bine ! Mai pune un pol să-ți ghicească baba în „natyrălă”, să vezi ce iese...

Desen de M. Gion